

Hồi 41

Giải Kiếp Nạn Cam Đường Dừng Diệu Kế

Cam Đường sợ quá lông tóc đứng dựng cả lên, ớn lạnh xương sống.

Chàng lẩm bẩm:

- Mấy chục tên đệ tử Cái Bang này tại sao mà tập thể tự sát? Thật là một việc kỳ lạ xưa nay chưa từng thấy. Những người chết đều nghiêng rằng trợn mắt, tuy người đã tắt thở mà vẫn tỏ vẻ uất hận.

Cam Đường ngẩng đầu nhìn lên thì trên hành lang nhà chính điện có đặt bảy cỗ quan tài thành hàng chữ nhất. Trước những quan tài này bảy lão khất cái đang ngồi nhắm mắt tựa như những vị lão tăng đang nhập định.

Cam Đường lại càng hồi hộp, chàng tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ trong tổng đà Cái Bang mọi người đều chết cả rồi ư?

Chàng đứng ngăn người ra rồi đánh bạo đi qua những xác chết tiến về phía bảy cỗ quan tài. Trống ngực đánh thình thịch. Chàng nghĩ thầm:

- Bảy lão này không hiểu còn sống hay chết rồi. Chắc trong đám này có cả bang chúa là Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên.

Chàng đã đi đến trước thềm mà bảy lão già vẫn không động dậy chi hết.

Trái tim Cam Đường tưởng chừng như chìm hẳn xuống. Chàng lẩm bẩm:

- Có lẽ họ chết cả rồi.

Ngẫu nhiên chàng ngừng mặt trông lên, bất giác giật mình đánh thót một cái, vì chàng nhìn rõ vết tích Huyết Thiếp còn in vào chiếc xà ngang trên cửa điện. Chàng la thầm:

- Đây lại là kiệt tác của Tử Thần. Nhưng Bạch Bào quái nhân hóa thân của Tử Thần là ai?

Vợ Tử Thần là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa vì muốn trả thù mà tạo nên tên Tử Thần thứ hai, rồi chính mẹ lại bị hấn phản bội chôn sống trong thạch động. Có điều tên Bạch Bào quái nhân này phản bội Âm Ty Công Chúa không phải vì hấn giết ngộ tội lỗi. Cái dụng ý của hấn là trừ khử con người đã kiếm chế hấn, và hấn không còn sợ ai nữa.

Cam Đường lại tự nhủ:

- Giả tử mình rút rè không dám xông bừa vào thạch trận để phát giác ra vụ Âm Ty Công Chúa bị chôn sống thì e rằng điều bí mật này vĩnh viễn không bao giờ phanh

phui ra được. Còn ai dám ngờ tên Tử Thần hiện nay chỉ là hóa thân của lão Tử Thần sáu mươi năm trước?

Bạch Bào quái nhân đã hấp thụ được hết tà công của Tử Thần ngày trước, nếu không trừ khử con người tàn ác này thì nhất định võ lâm sẽ đi tới con đường mạt lộ.

Bất thành linh bầy lão khất cái trợn mắt lên, đứng phắt dậy. Mười bốn con mắt oán độc nhìn Cam Đường chăm chặp. Trước tình trạng này Cam Đường không khỏi run lên bần bật. Bất giác chàng lùi lại một bước.

Lão khất cái đứng giữa lớn tiếng la:

- Bản tòa kính cần chờ đợi đã lâu rồi. Các hạ động thủ đi thôi!

Cam Đường sững sốt, chàng kinh hãi hỏi:

- Sao?

Lão khất cái dường như biết là không phải chủ nhân Huyết Thiếp, liền đổi giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Cam Đường nghe lão tự xưng là bản tòa thì biết ngay đó là bang chúa Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên, chàng khoanh tay thi lễ nói:

- Văn bối mạo muội đến ra mắt Hồng bang chúa. Xin bang chúa thứ cho tội đường đột.

Sắc mặt bầy lão khất cái dịu xuống đôi chút, nhưng lại bao phủ một vẻ nghi ngờ.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên nhíu cặp lông mày dõm bạc hỏi:

- Tiểu hữu tới đây có việc chi?

- Để bái yết bang chúa.

- Cách xưng hô tiểu hữu thế nào đây?

Cam Đường nghĩ bụng:

- Mình đã bôi thuốc dịch dung thì bất luận tên thật tên giả cũng chẳng nên nói ra là hơn. Dù Cam Đường hay Thi Thiên Đường đều có đem lại hậu quả nghiêm trọng. Nhưng cũng không tiện nói ra một cái tên khác để lừa gạt đối phương, vì mình có việc yêu cầu người ta.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng cung kính đáp:

- Văn bối xin lỗi bang chúa. Bang chúa có thứ cho văn bối khỏi báo danh được chăng?

- Cái đó cũng không sao. Tiểu hữu đã nhìn thấy Tử Vong Sắc Lệnh chưa?

- Văn bối nhìn thấy rồi.

- Trời giáng họa cho tệt bang, xảy sinh biến cố bất ngờ. Xin tiểu hữu mau mau rời khỏi nơi đây.

Cam Đường nói ngay:

- Văn bối chỉ xin Hồng bang chúa chỉ giáo cho một câu.
- Tiểu hữu thử nói nghe.
- Xin bang chúa cho biết hành tung của Tam Mục lão nhân.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên đột nhiên biến sắc đáp:

- Cái đó bản tòa không thể trình bày được.

Cam Đường ngập ngừng hỏi:

- Bang chúa không muốn cho biết hay là...
- Tiểu hữu bảo là không muốn cũng không sao.
- Văn bối xin bang chúa nói rõ hơn.
- Tiểu hữu muốn biết để làm chi?
- Cái đó...

Giữa lúc ấy, mấy tiếng rú thảm khốc từ đằng xa như xé bầu không khí vọng lại.

Bảy lão khát cái sắc mặt xám ngắt, đều cầm lấy đả cầu bồng.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên run lên nói:

- Nếu quả tiểu hữu không phải là người cùng phe với Tử Thần thì dời khỏi nơi đây lập tức để khỏi bị chết uống.

Cam Đường chợt tỉnh ngộ tự nghĩ:

- Bảy vị tôn trưởng Cái Bang này tự biết mình không tránh khỏi tử kiếp nên đã chuẩn bị quan tài để chờ chết. Còn bọn đệ tử trong viện này chắc là những người có huyết tính, không chịu nhìn thấy thảm họa của bản bang, nhưng họ không làm gì được đành tập thể tự sát. Nhưng Tử Thần có mục đích gì mà tàn ngược Cái Bang? Hắn giết người cho sướng tay, hay là...

Nghĩ vậy chàng liền buột miệng hỏi:

- Hồng bang chúa! Tại sao bốn mươi vị đệ tử quý bang lại tự sát?

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên ra chiều bi phẫn đáp:

- Bản môn há lại không có những đệ tử nghĩa khí trung liệt ư?
- Té ra họ tử tiết với bang phái?
- Đúng thế!
- Mục đích của Tử Thần là thế nào?
- Y đòi bảy cái thủ cấp của bọn bản tòa.

Cam Đường máu nóng sủi lên sùng sục. Chàng tự biết mình không phải là địch thủ của Bạch Bào quái nhân, nhưng cũng không nỡ ngồi nhìn Cái Bang mắc vào vòng kiếp nạn.

Đột nhiên chàng nhìn thấy bảy lão Cái Bang này có một vị lưng dắt chiếc ống tiêu bằng trúc liền nghĩ ra một kế. Chàng biết trừ phi mình mạo hiểm thì không còn cách nào giải cứu cho họ được.

Chàng liền dùng thủ pháp chớp nhoáng như sét đánh không kịp bưng tai. Mười đầu ngón tay điểm lên không hướng vào bảy lão.

Một tiếng quát vang! Cả bảy lão cùng ngã lăn xuống trước quan tài.

Cam Đường vọt lại nhanh như chớp rút lấy ống tiêu của lão kia rồi biến mau vào phía sau điện.

Cam Đường vừa ẩn mình xong thì một bóng trắng vọt vào sân không một tiếng động. Bóng này chính là Bạch Bào quái nhân, hóa thân của Tử Thần.

Cam Đường trống ngực đánh thành thành!

Bạch Bào quái nhân đảo mắt nhìn thì thể bốn mươi tên đệ tử Cái Bang. Hấn hắng giọng một tiếng rồi chuyển đến trước bảy cỗ quan tài. Hấn khẽ la lên:

- Ô hay!

Hiển nhiên tình trạng này đã khiến cho Bạch Bào quái nhân phải kinh ngạc. Bốn mươi tên đệ tử Cái Bang tự vẫn khiến cho Bạch Bào quái nhân yên trí là cả bảy lão cái này cũng chết rồi.

Nếu Bạch Bào quái nhân phát giác ra bảy lão chỉ bị điểm huyết chứ chưa chết thì tất hấn đã hạ độc thủ.

Bạch Bào quái nhân còn đứng cách chỗ bảy lão nằm chừng hai trượng.

Cam Đường toát mồ hôi trán. Chàng nghiêng răng đưa trúc tiêu lên thổi. Tiếng tiêu rất nhỏ bé mà chói tai.

Cam Đường đã mô phỏng tiếng tiêu của Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa trên núi Diệp Thạch. Hồi sinh tiền mục đã dùng tiếng tiêu này để gọi Bạch Bào quái nhân.

Tiếng tiêu vừa vọng lên, Bạch Bào quái nhân giật mình đánh thót một cái. Hấn lùi lại mấy bước liền, đảo mắt nhìn quanh.

Cam Đường thổi mấy tiếng rồi dừng lại. Chàng biết mưu kế của mình đã có hiệu lực. Chàng co người lại rồi len lén theo phía sau điện ra khỏi miếu. Chàng ẩn mình trên một cành cây rậm rạp bên ngoài miếu rồi lại lấy ống trúc tiêu ra thổi nữa. Tiếng tiêu tuy rất nhỏ, nhưng chàng thúc đẩy nội lực để thanh âm vọng thật xa.

Tiếng tiêu này trừ Bạch Bào quái nhân, ngay đến những tay cao thủ bậc nhất cũng chưa mấy người nghe rõ.

Cam Đường chỉ có mục đích làm nghi binh. Chàng thổi mấy tiếng và đoán là Bạch Bào quái nhân đã nghe thấy liền lập tức đình chỉ.

Tình trạng này đã đúng như Cam Đường tiên liệu. Tiếng tiêu vừa dứt, một bóng người tựa làn khói trắng từ trong miếu vọt ra quanh quẩn một lúc rồi hốt hoảng biến đi.

Cam Đường thở phào một cái, tung mình từ trên cây nhảy xuống.

Chàng dời khỏi gốc cây chưa xa mấy bỗng gặp ba xác chết. Chàng liền đến bên lật lên xem thì toàn thân những xác chết này không có thương tích chi hết. Hiển nhiên

họ đã bị độc thủ của Bạch Bào quái nhân. Vừa rồi chàng ở trong miếu đã nghe mấy tiếng rú thê thảm, chắc là do những người này thốt ra.

Cam Đường dừng lại một lúc, chàng độ chừng Bạch Bào quái nhân không trở lại nữa bèn đi thẳng vào miếu. Bầy lão cái nằm thẳng cẳng trước quan tài không nhúc nhích, tỏ ra Bạch Bào quái nhân chưa hạ độc thủ. Bây giờ chàng yên tâm vì sự mạo hiểm của chàng đã cứu vãn được kiếp nạn cho Cái Bang. Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định giải khai huyết đạo cho Vô Ưu Thần Cái trước để nói chuyện riêng với lão.

Chàng vừa giơ tay lên điểm thì Vô Ưu Thần Cái đã xoay mình ngồi nhồm dậy. Đột nhiên lão cầm cây bồng quét tới Cam Đường, uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Cam Đường vừa né tránh vừa lạnh lùng nói:

- Bang chúa hãy khoan động thủ!

Vô Ưu Thần Cái đảo mắt nhìn sáu lão kia. Mắt lão cơ hồ rách cả mí ra, lại vung trượng lên đánh Cam Đường.

Đả cầu bổng pháp của Cái Bang có một lối đặc biệt mà công lực bang chúa há phải tầm thường. Nhất là lúc liêu mình, lão ra chiêu đến nổi phong vân cũng phải mờ mịt.

Thân thủ Cam Đường đã đến mực kinh thế hãi tục. Chàng uốn mình xoay tay nắm lấy đầu trượng đối phương.

Vô Ưu Thần Cái vận toàn lực giựt mạnh mà không sao thoát ra được. Lão run lên hỏi:

- Người định làm nhục bản tòa ư?

Cam Đường thủng thẳng đáp:

- Bang chúa! Sáu vị kia không chết đâu.

Vô Ưu Thần Cái sững sốt hỏi:

- Sao? Không chết ư?

- Đúng thế! Các vị chỉ bị kèm chế huyết đạo mà thôi.

- Người... muốn làm gì?

- Vãn bối chỉ có vấn đề vừa hỏi bang chúa đó.

- Người là ai?

- Bang chúa nhất định muốn biết ư?

- Đúng thế!

- Vãn bối là Cam Đường.

- Xuất thân ở môn phái nào?

- Tiên phụ là Võ Thánh Cam Kính Nghiêu.

- Sao?... Người là dòng dõi Võ Thánh ư?

- Chính phải!

Rồi chàng buông đầu gậy ra.

Vô Ưu Thần Cái Hồng Lạc Thiên lùi lại ba bước. Sắc mặt đầy vẻ kinh hãi.

Cam Đường nghiêm trang hỏi:

- Bang chúa không tin hay sao?

Vô Ưu Thần vừa kinh hãi vừa nghi ngờ hỏi lại:

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Cam Đường thần nhiên đáp:

- Văn bối thi hành kế non lửa gạt Tử Thần phải bỏ chạy.

- Ủa! Chẳng lẽ...

Cam Đường thuật lại chuyện vừa qua rồi trầm giọng nói:

- Bang chúa cùng sáu vị trưởng lão quý môn tuy tạm thời thoát khỏi kiếp nạn, nhưng nên giữ bí mật một thời gian. Nếu Tử Thần phát giác ra sự thật thì hậu quả khó mà biết trước.

Vô Ưu Thần Cái khoanh tay nói:

- Bản tòa không biết suy xét nên đắc tội với thiếu hiệp. Bây giờ xin cảm tạ ơn đức thiếu hiệp đã trợ giúp cho.

- Văn bối không dám.

- Thiếu hiệp đúng là con Võ Thánh ư?

- Về điểm này xin bang chúa giữ bí mật cho.

- Bản tòa xin tuân lệnh.

Vô Ưu Thần Cái càng tỏ vẻ khích động, lão nói tiếp:

- Đạo đức của lệnh tiên tôn khắp võ lâm thiên hạ đều kính phục. Không ngờ người lại gặp một trường đại họa. Chẳng hiểu hung thủ là ai?

- Văn bối đã tìm ra chút manh mối.

- Liệu tề bang có thể đem chút sức mọn mà giúp thiếu hiệp được điều gì chẳng?

- Cái đó...

- Tử Thần tàn ác. Lão hóa tử tự bảo vệ cho mình không xong mà nói vậy thiệt là viển vông...

- Không phải thế! Xin bang chúa chờ hiểu lầm. Sau này khi cần đến, văn bối sẽ có lời thỉnh cầu bang chúa.

Vô Ưu Thần Cái cười ha hả nói:

- Sao thiếu hiệp lại dạy thế? Bữa nay thiếu hiệp đã văn hồi kiếp nạn cho tề bang, ơn đức đó không biết lấy gì báo đáp. Khi nào thiếu hiệp có tin đến, lão hóa tử sẽ thay mặt tề bang tuân mệnh ngay, dù muôn thác cũng không từ chối.

Cam Đường rất cảm động, giọng run run chàng nói:

- Bang chúa dạy quá lời. Liệu văn bối có thể được nghe đầu đuôi vụ này không?

Vô Ưu Thần Cái sa sầm nét mặt tỏ vẻ bi phần đáp:

- Ba hôm trước đây, Tử Thần đột nhiên truyền Tử Vong Sắc Lệnh đến nói rõ giờ Ngọ bữa nay sẽ lấy đầu lão hóa tử cùng chuông lệnh cái, tổng hương chủ, và bốn vị trưởng lão. Bốn mươi tên đệ tử bản phái cầm phần tự sát. Còn lão hóa tử thì chuẩn bị quan tài để chờ đợi. Lòng trời dun dủi, thiếu hiệp đột ngột tới đây giải cứu kiếp nạn. Lão hóa tử bất tài rất lấy làm xấu hổ với vong linh của tổ sư cùng mấy chục đệ tử phải thác oan.

Lão nói tới đây, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Cam Đường cảm khái buông một tiếng thở dài nói:

- Đó là số kiếp xui nên. Những người bị độc thủ của Tử Thần há phải một mình quý bang.

- Dĩ nhiên là thế, nhưng lão hóa tử then mình đức bực còn biết nói sao bây giờ?

Cam Đường quay về vấn đề cũ, chàng hỏi:

- Về chuyện Tam Mục lão nhân tiền bối...

- Thiếu hiệp muốn tìm Tam Mục tiền bối làm chi?

- Để dò la tin tức một người.

- Ủa!

- Bang chúa có thể cho hay được chăng?

- Hỡi ôi!... Lão hóa tử biết nói thế nào đây?

- Bang chúa có điều khó nói hay sao?

- Phải rồi! Mười lăm năm trước, Tam Mục tiền bối đã cứu mạng cho lão hóa tử ở chân núi Đồng Bách. Khi ấy người đã dặn không được tiết lộ hành tung, nhưng...

- Bang chúa đã không thể nói được thì thôi. Vãn bối...

Vô Ưu Thần Cái nhú cặp lông mày một lúc rồi cương quyết nói:

- Thiếu hiệp là người thừa kế của Võ Thánh thì dĩ nhiên nhân vật mà thiếu hiệp muốn tìm kiếm không phải tầm thường. Lão hóa tử tạm giữ chức chuông môn Cái Bang, may ra có thể xin Tam Mục tiền bối do thám giúp cho.

Cam Đường buồn rầu đáp:

- Vãn bối muốn nghe ngóng gia mẫu còn sống hay chết hoặc lạc lõng nơi đâu.

Vô Ưu Thần Cái chau mày hỏi lại:

- Lệnh đường là ai?

Cam Đường nhăn nhó đáp:

- Vãn bối cũng không biết. Vụ này không gặp Tam Mục lão tiền bối không xong.

- Cái đó...

Vô Ưu Thần Cái lộ vẻ buồn rầu. Dù tai mắt Cái Bang ở khắp thiên hạ, nhưng muốn tìm một người vô danh vô hiệu thì cũng đành chịu bó tay.

Cam Đường trong lòng nóng nảy muốn biết hành tung Tam Mục lão nhân, nhưng người võ lâm trọng nhất là tín nghĩa. Chàng không thể cưỡng bách người khác vào chỗ khó khăn. Chàng biết Vô Ưu Thần Cái ở vào tình trạng nan giải. Một mặt muốn thủ tín cùng người, một mặt lại chịu ơn mình, khó bề cự tuyệt. Chàng liền thản nhiên nói:

- Bang chúa bất tất phải lấy làm khó nghĩ. Văn bối sẽ tìm cách khác để dò la cũng được.

Vô Ưu Thần Cái ra chiều áy náy nói:

- Lão hóa tử rất băn khoăn...

- Bất tất phải thế.

- Vì thủ tín lão hóa tử không thể tỏ bày chỗ ở của Tam Mục tiền bối, nhưng có thể nhờ cậy một người giúp thiếu hiệp được chăng?

- Ai thế?

- Chưởng môn phái Đồng Bách là Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang.

- Đa tạ bang chúa có lời chỉ giáo. Văn bối xin cáo từ.

- Khoan đã!

- Bang chúa có điều chi truyền dạy?

- Lão hóa tử vì phải tạm lánh mặt Tử Thần, nay có vật này kính tặng thiếu hiệp.

Bất luận đến nơi nào mà có vết chân bản bang, thiếu hiệp cứ dùng nó để sai bảo.

- Cái đó...

- Nếu thiếu hiệp không nhận thì càng làm cho lão hóa tử thêm thẹn lòng.

- Văn bối...

Vô Ưu Thần Cái ngắt lời:

- Ống trúc tiêu mà thiếu hiệp đang cầm trong tay đó là một tín vật của thủ tòa trưởng lão Ngọc Nhỡn Khất Lương Thượng Thông. Hết thủy đệ tử trong bang chẳng ai là không biết. Chúng thấy ống tiêu cũng như thấy đích thân trưởng lão vậy. Xin để tặng thiếu hiệp.

Cam Đường bất giác để ý coi cây trúc tiêu cầm trong tay thì thấy nó không giống ống tiêu thường. Trên mình ống tiêu có những lần vân nổi lên tựa như vẽ hình rồng phượng.

Vô Ưu Thần Cái nói tiếp:

- Ống tiêu này tên gọi là Long Phụng Tiêu, là một vật cũ trong cung nhà Tần thời Chiến Quốc.

Cam Đường nghiêm sắc mặt đáp:

- Văn bối không dám tiếp nhận. Bang chúa hậu đãi quá.

- Thiếu hiệp bất tất phải khiêm nhượng. Cứ như chuyện vừa rồi thì ống tiêu này ở tay thiếu hiệp có khi còn được đại dụng trong công cuộc tiểu trừ ma quỷ bảo vệ đạo pháp, nó ở trong tay lão hóa tử thì chỉ là một món đồ chơi.

- Đã vậy... văn bối xin bái lãnh.

- Lão hóa tử không biết văn vẽ, xin hỏi thực thiếu hiệp còn muốn ở lại chơi không?

- Văn bối xin cáo từ thôi.

- Vậy thiếu hiệp tùy tiện.

Cam Đường giải khai huyết đạo cho sáu lão cái kia và không chờ họ tỉnh lại đã khom lưng thi lễ rồi băng mình đi ngay nhanh như gió.

Núi Đồng Bách ở vào chỗ giáp giới giữa hai huyết Dự, Ngạc. Cam Đường băng băng đi về phía Nam.

o O o